

Per primera vegada el Carnestoltes...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

... ha vingut després de la Quaresma.

Ay V - Núm. 193

Barcelona, 6 de març de 1935

Preu: 20 cèntims

En el LXXI aniversari

Les circumstàncies no ens permeten de comentar amb el fervor que voldríem els setanta anys que acaba de complir l'illustre caudillo del partit radical, don Alejandro Lerroux i García. Però si la nostra pobra ploma ha de contenir llur entusiasme, bé ens serà permès de fer nostres, per una sola vegada, els termes austers, severos, dintre la seva grandesa, que han servit a l'editorialista de *Renovación* per cantar, diumenge passat, les glòries del setanta aniversari —del «LXXI aniversario», com diu ell, encertadament.

Cumple hoy Lerroux setenta y un años. Setenta y un años de forjador, setenta y un años (o siguin 213 anys en total), y una historia republicana, la única historia republicana que puede exhibir la España del 1900 acá.

Mont amable, per la República! Jornadas inolvidables de nuestra historia republicana, con nuestros hombres, con nuestros héroes, con nuestros mártires, y un solo hombre: Lerroux.

Molt amable, pels altres! 1931. Dimisión del señor Alcalá Zamora. Momento peligroso para la República; una solución: la de Lerroux.

Com es recorda, la solució Lerroux fou la solució Azaña. Però, qui hi pensa amb aquests detallets els dies d'aniversari?

Setenta y un años. Un forjador, que guía a un pueblo hecho con su sangre y con su carne.

Complicat, per un cicero-forjador!

Generosidad, nobleza, corazón, talento: Lerroux, Lerroux, Lerroux.

En manca un. Posem-li? Va!: Lerroux.

Historia de España, historia de la segunda República, historia de un hombre que lo pudo tener todo y no quiso nada: historia de Lerroux.

En la mateixa pàgina de *Renovación* on apareix aquest article, se'n publica un altre titulat així: *Hay Lerroux para días*.

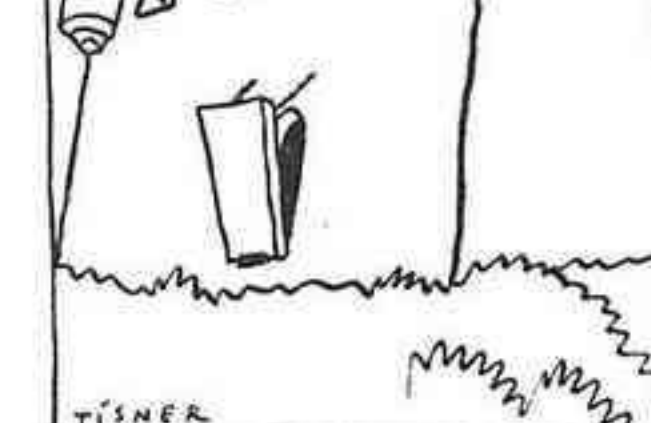
De manera que ja ho saben!

EL CONFLICTE ITALO-ABISSINI

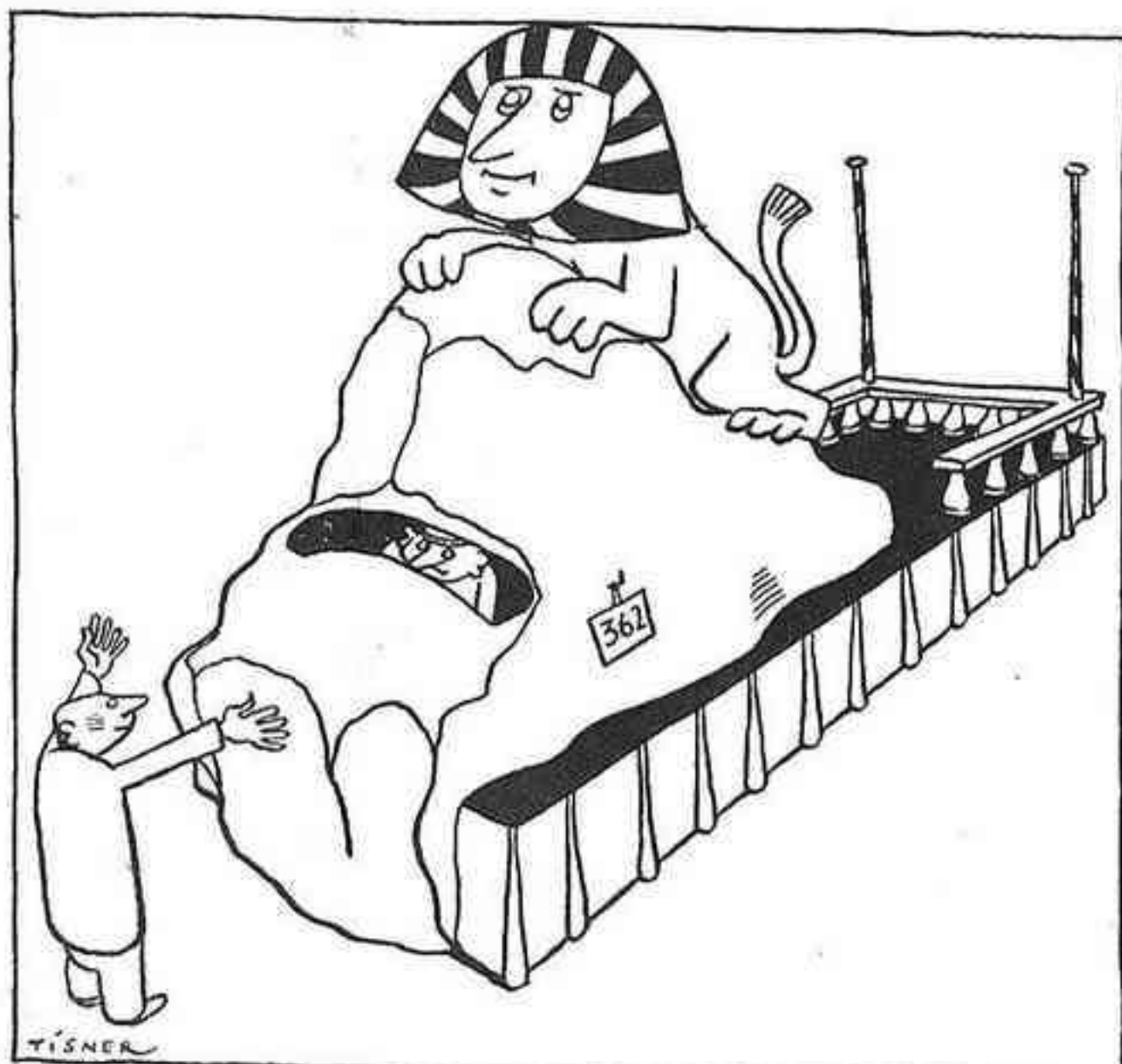
Nàpols, 1 març. — La notícia de l'establiment d'una zona neutra a la frontera de l'Eritree i Abissínia ha repercutit entusiàsticament entre les tropes del cos expedicionari italià, la moral de les quals no ha fet més que créixer.

Si el Duce pogués encara obtenir del Ras el compromís de que, passés el que passés, les tropes abissínies no farien ús de les armes, ja no es tractaria aleshores d'una explosió de joia sinó del pur deliri entre les camises negres.

Aquest número ha passat per la prèvia censura

—Adéu! Me'n vaig a l'estat de guerra dels cent anys!

—I com hi entres, ací?
—Oh, ja hi sóc d'ençà que van començar l'armaçó!

La Ceda vol un diari o «Las Noticias» tendencioses

El senyor Cirera es donà un cop de mà al front, i va dir:

—Senyors, ja ho tinc. Necessitem un diari.

—Un diari?—preguntà el senyor Jover i Nonell, amb permís dels jesuïtes.

—Un diari!—respongué, enèrgic, el senyor Cirera i Voltà.

Fins aleshores no intervingué el senyor Angel Torrents:

—I què en farem d'un diari?

—Farem campanyes; farem política; farem propaganda.

—Ah!—insistí el senyor Torrents—. Jo em pensava que el volíem per embolicar paquets. Per això volia dir que amb *La Vanguardia* ja en teníem prou...

Estava acordat. La Ceda havia de tenir un diari a Barcelona. Però quin?, com?, quan? Un diari nou? Un diari ja existent? Un diari que sortís cada dia?

—Ens convé un diari—aclari el senyor Cirera—perquè els que ja sabem llegir així aprendrem d'escriure.

I començà el romiatge. Quin diari hi havia per vendre? Per començar, anaren a veure el senyor Mateu dels ferros.

—Déu lo guard. Quan en voldria del *Diario de Barcelona*?

—Deu cèntims. Números endarrerits, quinze.

—No ens entén—intervingué el senyor Cirera—. Es tot el *Diario de Barcelona* que volem comprar.

—Ah!, així la cosa varia. Se'n faran seixanta cèntims. Es el que valen els sis números que tirem cada dia.

—I la maquinària, el local i el títol? El volem per la Ceda, sap...

—La Ceda? No farem res. Nosaltres som monàrquics.

—Nosaltres també.

—Sí, però vostès en són massa. De totes maneres, si junt amb el *Diario de Barcelona* es quedaven amb el compromís de mantenir els sis subscriptors que ara el llegei-

xen, passar-los la mesada, pagar-los el pis, el llum i el carbó, deixar-los un llegat, educar-los el fills, casar-los les filles...

Era massa fort. Els senyors Cirera (i Voltà) i Jover (i Nonell) anaren a veure el senyor Pich.

Però quan ja eren a l'escala es repensaren. No; no podien comprar *La Noche*. El seu títol, per sí sol, ja tenia alguna cosa d'indecorós. Què dirien els pares?

—I si compréssim *El Liberal*?—insinuà el senyor Cirera.

—Jesús!—féu el senyor Jover—; que no sap que el liberalisme es peccado?

—Té raó. I... El Matí?

—Massa bonic. Massa bufó. Massa ben fet. A més, és català. No podem ofendre les creences dels nostres correligionaris.

—Aleshores... aleshores...

El senyor Cirera es donà un altre cop al front. Ja ho tenia! Comprarien *Las Noticias*.

—Pensi—féu el senyor Jover, tot senyant-se—, que el seu amo és maçó.

—Caram! Així, potser si li féssim el signe ens faria una rebaixa?

El senyor Jover (i Nonell) es tornà a senyar. Déu meu, Déu meu, quins companys li havia deparat el destí!

Amb aquestes, anaren a trobar el senyor Roldós.

—Volem comprar-li *Las Noticias*.

—Està bé. Però junt amb *Las Noticias* m'han de comprar els *Tivolleses*, les *Paradojas* i el *Círcol Artístic*.

—Veurà... nosaltres volíem un diari, no un «saldo»...

—Doncs, o m'ho compren tot, o no hi ha res a fer.

Sembla que, de totes maneres, hi ha hagut a fer. *Las Noticias*, doncs, seran de la Ceda. Es a dir, seran unes *Noticias* tendencioses. A. M. D. G.

Mentre hi havia la rua al Passeig de Gràcia...

Esclata la revolució a Grècia

Atenes, 3 (urgent). — La premsa estrangera publica rumors segons els quals ha esclatat la revolució a Gràcia. Mobilitzats els responsables de l'esmentada premsa, han pogut descobrir que on havia esclatat en realitat la revolució era a Grècia. Fins ara ningú no se'n havia adonat, perquè la tranquil·litat no ha estat pertorbada en el més mínim. Amb aquest motiu, el Govern del general Tsaldaris, per tsaldar la qüestió i donar la sensació de normalitat que l'opinió sensata del país reclama, ha declarat que continuaria com abans la prèvia censura més rigorosa i l'estat de guerra més estricte. En saber això els revolucionaris s'han donat per satisfets i han depositat la seva actitud. —Havas.

Atenes, 3 (més urgent). — Una lleugera atenuació de la prèvia censura i de les mesures de rigor establertes des de tant de temps, ha provocat les protestes dels descontents, que s'han aixecat en armes. Així, la notícia de la revolució, que havia estat desmentida per Havas,

diatament acceleraria el ritme de les activitats governamentals, declarant que, el fet sol d'haver succeït al seu antecessor era la millor garantia del que afirmava. S'ha queixat, però, de l'oposició que el general Tsaldaris li fa des de fora del poder, cosa que el priva d'actuar amb tota la rapidesa que ell voldria. —Reuter.

EL GOVERN PREN MESURES ENERGIQUES

Atenes, 5. — El general Tsaldaris, per reduir l'oposició del general Tsaldaris, ha declarat que els enemics d'ambdós havien aixecat la bandera de la revolució. Les tropes governamentals han esclafat materialment els revolucionaris, i el cap del Govern ha declarat, un cop pacíficats els esperits, que estava disposat a repetir-ho cada cop que fos necessari. Per facilitar l'acció de les forces governamentals, seran mantinguts indefinidament l'estat de guerra i la censura. —Havas.

REVOLUCIO A GRECIA

—I en Deoducópolis no ha vingut?
—La dona no el deu haver deixat. No veus que en aquella casa la que porta les faldilles és ella.

ha estat confirmada. La tranquil·litat és absoluta en tot el país. —Reuter.

ES CONFIRMA EL DESMENTIMENT. AFUSELLAMENTS

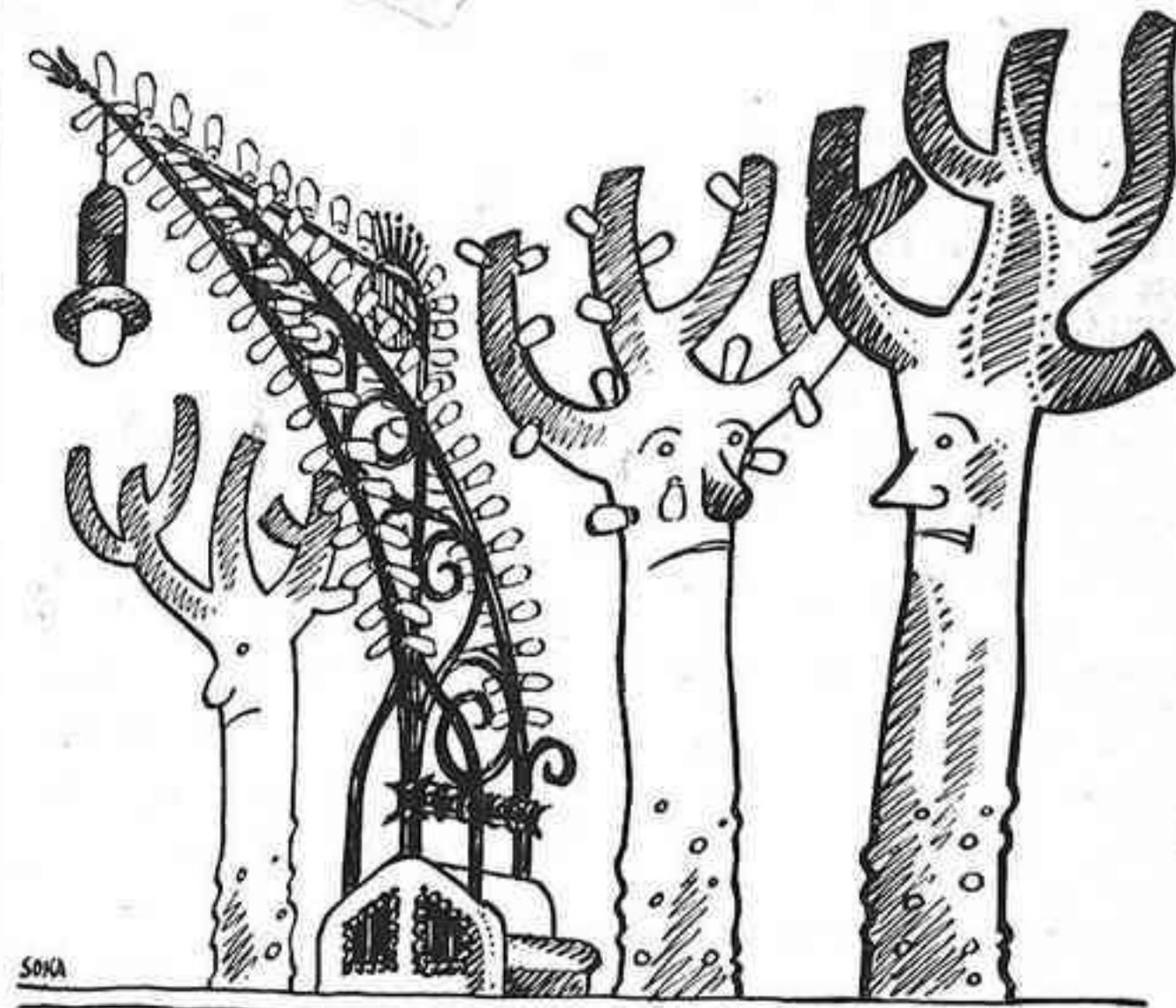
Atenes, 4. — El ministre d'Hisenda, general Despíllaros, ha declarat aquest matí que per remeiar la crisi econòmica, es celebrerà un Carnaval extraordinari, a més de l'ordinari, que ha de tenir lloc, segons el calendari grec, el dia 17. Com que el Carnaval extraordinari va començar ahir, fou això el que féu creure a les oposicions que havia esclatat la revolució. Per tal de sufocar-la, han estat executats els principals suposats caps de la matèria, generals Gasterópodos, Gonococos, Diplodocus, Dolicos, Melanoftalmus, Telégrafos i Teléfonos. El Govern del general Tsaldaris ha fet córrer immediatament l'escalafó, cosa que ha tranquil·litzat l'opinió que, a Grècia, com tot-hom, també és general. —Havas.

L'ESTAT DE LA REVOLUCIO

Atenes, 4. — La revolució segueix el seu curs. El general Tsaldaris, cap del Govern, ha atacat durament el Govern en un eloqüent i enèrgic discurs, i ha demanat el poder. Es creu que això provocarà la crisi. —Reuter.

CRISI MINISTERIAL RESOLTA

Atenes, 4. — El cap del Govern, general Tsaldaris, ha presentat la dimissió. Tot seguit s'ha fet càrrec del Govern el general Tsaldaris. En el seu discurs de presentació a la Cambra, ha declarat que imme-

—I doncs, què t'ha passat, noi?
—Em penso que m'ho ha encomanat aquest fanal.

LES COSES CLARES

La Lliga no va perdre a Sant Isidre

Firmada pel Comitè d'Acció Política de Lliga Catalana, hem rebut la següent carta amb el prec d'esser publicada:

«Senyor director d'EL BE NEGRE. Molt senyor meu: Per acabar d'una vegada amb la correspondència entaulada entre uns senyors de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre i uns senyors de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, hem de fer constar que Lliga Catalana no ha portat mai el nom d'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, sinó només, i encara quan no duia el de Lliga Catalana, el de Lliga Regionalista, perquè Lliga Catalana, si s'honora molt i més tenint laboriosos i assenyats agricultors en el seu si, no és un partit d'agricultors com els dels senyors Gil Robles i Martínez de Velasco, sinó un partit on, com diu el ditxo, hi cap tothom.

He de fer constar, així mateix, i no per res, sinó perquè consti, que Lliga Catalana mai no podria avalar documents signats per persones que no pertanyer a la seva organització, encara que vagin acompanyades d'altres que hi pertanguin, ja que els rebuts que paguen els seus socis no són ni han estat mai amb dues entrades.

També li pregaré que posi de manifest que Lliga Catalana no podria acceptar, en aquestes condicions, la responsabilitat de cap derrota en el si de cap Assemblea, i que, si accepta la part de victòria moral que això pugui comportar, rebutja amb tota energia tota imputació que es pugui fer als seus homes de fer política en el si d'altres organismes no relacionats amb eleccions, a menys que aquests hi estiguin relacionats, cosa que han negat sempre els dirigents de l'Institut i que, per tant, ho confirma.

I pregaré-li finalment que faci remarcar el nou triomf de Lliga Catalana en aquest afer, queda de vostè s. s. i etc., etc.

Pel Comitè d'Acció Política, El Comitè d'Acció Política»

L'agència de matrimonis principescos

Roma, 4. — En vista de que les possibilitats d'una restauració cada dia són més llunyanes, sobretot des de que Gil Robles s'ha encarregat de salvar Espanya pel seu compte, l'ex-rei Alfons XIII ha decidit fundar una agència de matrimonis, a la inauguració de la qual han estat convidats els representants de la premsa.

Les oficines del nou establiment estan instal·lades en un lúxos local de la Via Fora Latroné. Els murs estan coberts d'enginyosos cartells, en els quals es fa hàbilment la propaganda de l'agència:

«QUEREIS CASAROS? PRINCESAS EN BUEN USO. HEMOFILIA GARANTIZADA. JOJO AVIZOR, ARISTOCRATAS! GRANDES BODAS CON CORO DE NOBLES Y ALDEANOS. LA ULTIMA PALABRA. EL NO VA MAS. ¡ULTIMOS DIAS! ¡GRAN LIQUIDACION! PRINCESAS A PRECIOS RUINOSOS.

Darrera dels taulells, el Duc de Toledo en persona atén la clientela. En pocs dies ha despatxat una princesa i està a punt de col·locar dos prínceps. Un cop acabades les existències de més valor, l'agència continuarà, però, oberta. S'oferiran aleshores ocasions de segon i tercer grau. Els casaments, ben entès, seran tots d'amor.

DOS SONETS

La *Veu de Catalunya* de diumenge publicava dos sonets de Ignasi Agustí.

Fins aquí, res a dir. Un d'aquests sonets es titulava «Pànic».

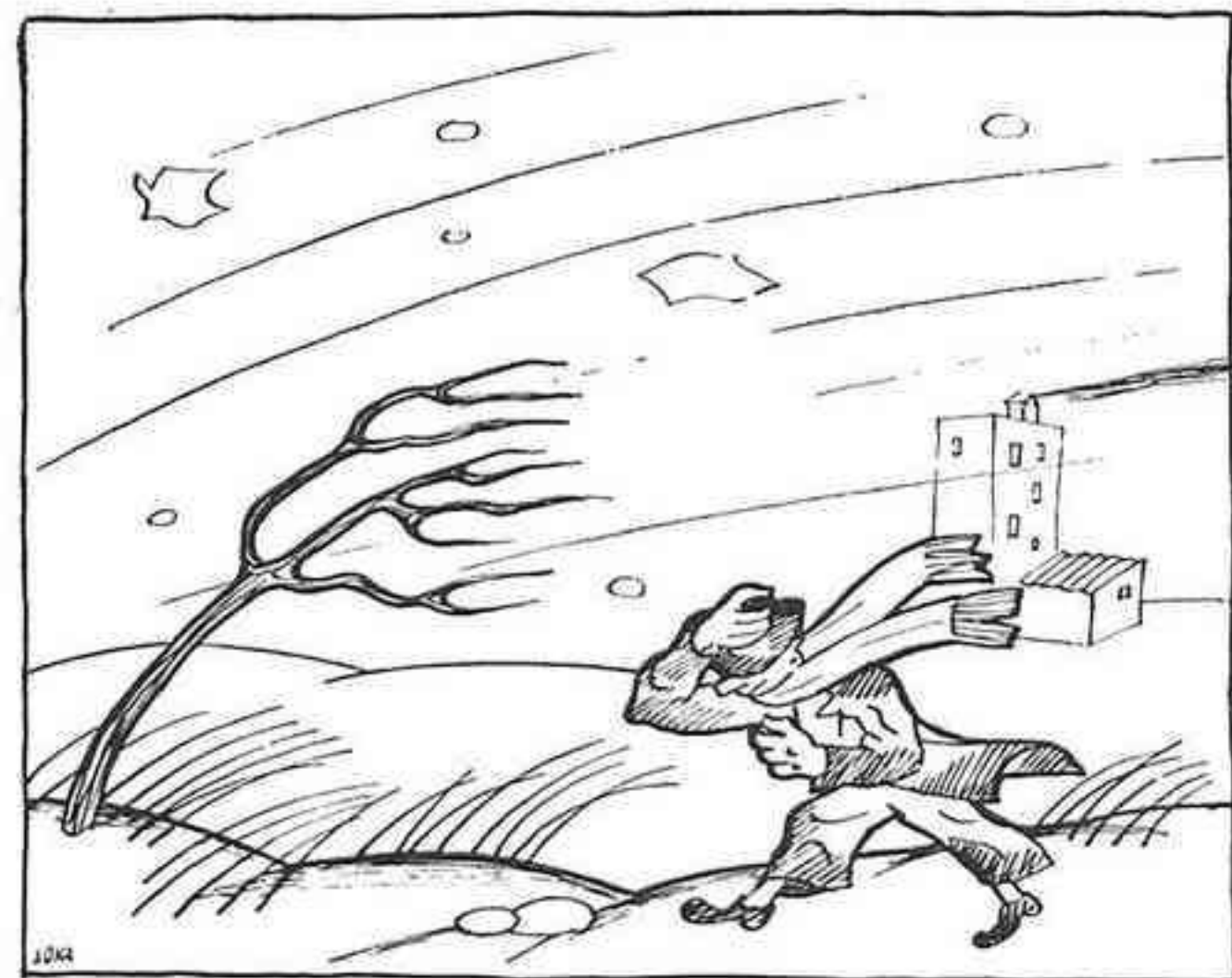
Res a dir, encara. El cas no s'agreuja fins que llegim el sonet i descobrim aquests dos versos:

Es aquest Ull, amor, és aquest Ull que llança aquesta mínima alenada.

Agustí, Agustí! Així va començar En Pepe Marqués...

El Saló de la Moda

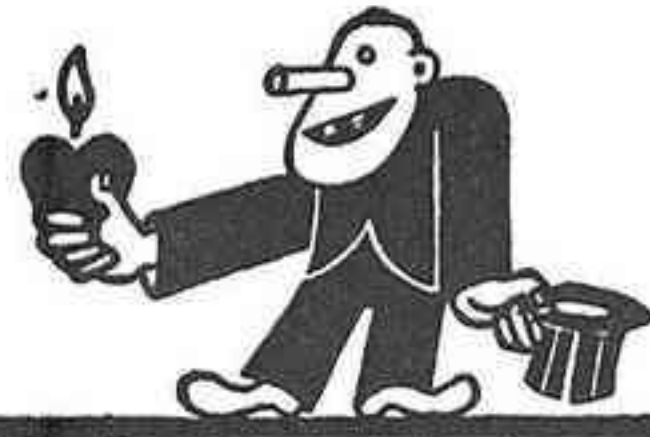
Després de les festes de Carnaval organitzades oficialment per l'Alcaldia, que hi ha posat tot el seu amor i tota la seva activitat, gràcies als quals han resultat esplèndides, com els nostres lectors hauran pogut veure, si ho han vist, perquè de llum no n'hi mancava, a menys que siguin els lectors de fora, però aquests ho hauran llegit, es preparen a Barcelona, segons anuncia fa unes setmanes el senyor Pich als periodistes, unes altres festes, de primavera aquestes, que han de superar de molt a les carnavaleres. Es tracta, segons l'Alcaldia va declarar, d'un magne Saló de la Moda que es celebrarà a Montjuïc i que no solament ha d'atraure nombrosos turistes, que deixaran diners a la nostra ciutat, sinó que en la seva organització, presentació, confecció de models,

RETROSPECTIVES

—Ja torna a estar de moda allò del vent i vent i vent!

amb el cor a la mà

Una cosa és la revolució de Grècia...

...una altra la Festa Major de Gràcia.

Sembla que sota el pseudònim de Serafi Pollastre s'hi amaga el nom d'una personalitat barcelonina.

Les facultats per suspendre Ajuntaments han arribat tard.

Perquè ja no en queda cap per suspendre.

A Alemanya han començat les investigacions per determinar el grau de puresa de les àries de Wagner.

El vent ha causat destroces a Tarragona.

El Senat ha inundat mig París.

A Cuba cada dia esclaten més bombes.

La CEDA ha comprat Las Noticias.

I el senyor Pich i Pon és alcalde de Barcelona.

Duen que Miller portava una ferradura a cada mà.

No serà que portava mitjons Molfort's sota els guants?

Si les serpentes fossin de paper de barba el Carnaval duraria tot l'any.

Si el Carnaval durés tot l'any, com sabriem quan no ho és?

Hi ha el Carnaval de Niça.

De Niça de dotze.

«Las Noticias, S. A.»	+400.000
La CEDA de Barcelona	-400.000
Bofarut i C.	370.10
Aries Purificades (any 1800)	3.20
Ascensos i Recompenses	---

BORSÍ
Mercat Lliure.

Aviat quedarà concertada en ferm l'operació de compra-venda entre Las Noticias, S. A. i La Ceda de Barcelona. Ha estat feta la valoració de Las Noticias de la Rambla i la de les notícies que a la Ceda li convé propalar, i resulta que poden donar-se quatre-centes mil pesetes per les primeres per tal d'assegurar-se la lliure emissió de les segones.

Bofarut i C. segueix amb l'empenta dels darrers dies, sobretot a Tarragona, on la cotització ha arribat a preocupar. L'emissió d'Ascensos i Recompenses no ha pogut ésser llançada al mercat perquè a darrera hora li ha faltat el placet del president del Consell d'Administració. Malgrat el que disposen els Estatuts interiors, s'ha acordat el tancament del Borsí. Amb aquest motiu han quedat suspeses momentàniament i oficialment les cotitzacions del mercat lliure. Perquè, el que és particularment, els començaristes no s'estan de res...

ELEGIA

Amb aigua fins al coll, aquest gran mandra medita els seus present, passat, futur; un viure trist, agitat, com de Casandra, es dreça i va marxant al seu conjur.

Articles i baralles; pactes, lluites; converses amb ministres; veus d'obres; xampanyes, «poulardes» i llonguets amb truites; grans automòbils; manques de diners.

Folls alts i baixos; de la vella guarda, honradament lleial fins a la mort, als «milianus» i als que en hora tarda se li arramben per tal de fer sort.

De la misèria més roent i llorada als mals de cap d'un «leader» de partit, que ha de mirar que dimi la seva horda, sempre agitada amb un estrany neguit.

Les passades presons, les cautes fugues, ara li ressusciten al cervell; i tot s'agita i tot ja pampallugues dins la consciència d'aquest pobre vell.

I diu aquest gran mandra, amb gran recança: «Oh temps passats, oh temps del Paral·lel! Oh temps presents, oh putrida aigua mansa! Oh temps que han de venir, curulls de fel!

Qui fos en aquells anys que la república era només un somni, una cançó, i ser republicà — era cosa pública — es reduïa sols a fer remò!

I amb mitinguesques barriles barroques te'n sorties del pas tan bellament, i la tasca d'entabonar tanques era la glòria d'una bella ment!

I l'àurea casaca palatina, tot discreta, trucava al meu portal; i em tenien per cosa mig divina els xais de la «merienda fraternal».

Però tot ha passat; ara és un deure d'ésser republicà, ja no an esplai; i un hom és el cornut que paga el beure i sap que el governar és com un desmai.

I els fills polítics i els fill que reputa que li han sortit d'ençà que fugí el rei, volen que renti tot de roba bruta i que passi el llautó per or de llei.

Que amb amenaces, pactes, «compendas» i aquella dolça jeia del banc blau, sigui pròdiga en càrrecs i prebendes, tots fumín i la festa acabi en pau.

Fóra massa bonic! I aquesta terra no veu que els somnis vinguin mai a ser. Mentre el partit em tiva i se m'aferra, jo, pobre velletó, què haig de fer?

Estiro, arrenço, parlo, callo; cada vegada més embús, més embolic! Del Catorze d'Abril, mala negada! Jo ploro més i més el temps antic!

EN SERAFÍ POLLASTRE

—Ja veus, és un minot, i sembla un personatge!

CARNESTOLTES

A La Vanguardia del 26 de febrer trobem una notícia titulada així:

TANDAS PARA LOS DIAS DE CARNAVAL

—Aïça! Serà qüestió de veure de quina facècia es tracta! —varem pensar.

Sí, sí... Es tractava d'això:

«Se va llenando la inscripción para las tandas de ejercicios espirituales organizadas para los próximos días de Carnaval. Son dos las tandas anunciadas en Barcelona: una en el Hotel Florida, del Tibidabo, y la otra en la Casa del Sagrado Corazón (Vallvidrera).»

Decididament, al món ja no hi ha serietat!

CORBATES GRANDMOND EN TOTS ELS GUSTOS I PREUS DANIEL'S

VIDES PARAL·LELES

Renovació de dijous passat publicava una fotografia en la qual es veia —més que veure's, s'endevinava— Mussolini fent una visita a les obres de reforma de la ciutat que es realitzen a Roma. El peu de la fotografia deia així:

Mussolini no da paz a la mano. Obras públicas, demoliciones, construcciones... y, tal vez, en esta protección a la mano de obra, resida su permanencia en el Poder.

Potser sense proposar-s'ho, l'organ llerrouxista ha revelat el secret del senyor Pich i Pon.

Història d'Espanya

LECCION 7.^a

HISTORIA DE LOS ÁRABES EN ESPAÑA (711-1492)

46. ¿Quiénes eran los árabes?— Los árabes eran un pueblo procedente de la Arabia, que, fanatizado por las predicaciones de Mahoma, emprendió la conquista del mundo.

47. ¿Qué jefes conquistaron a España?— El jefe de los árabes venidos a España fue Tarik, que con sólo diez mil soldados venció al numeroso ejército de don Rodrigo en la región del Guadalete. Más adelante vino Muza con más fuerzas.

etcètera, ha de donar treball a un gran sector de la Barcelona treballadora. Els diaris de diumenge publicaren ja una nota explicant en què consistirà aquesta gran manifestació que ha de celebrar-se el dia 30 al Palau número 1 de Montjuïc, que comprendrà, a més del Saló de la Moda, el de la Bellesa Femenina, Indústries de la Confecció, i Esports.

Nosaltres, naturalment, com a membres de la comunitat barcelonina i de la seva premsa, ens ocuparem amb l'interès que es mereix d'aquesta Exposició que, segons diu la nota publicada pels diaris, forma part del programa oficial de les Festes de Primavera.

Les grans organitzacions d'«El Día Gráfico»

En la lluita per conquistar el lector, la Premsa ha emprès una cursa en la qual els nostres mitjans modestos no ens permeten de prendre-hi part. Uns diaris s'han posat a radiar notícies i discursos; d'altres publiquen grans articles de grans homes, o pàgines per als homes petits o per a les dones grans. Nosaltres ens hem de limitar a publicar notícies, i encara notícies innocents. Ara, en la lluita per la venda i subscripció, El Día Gráfico es pot ben dir que ha superat els seus èxits estivals amb els seus viatges més o menys blaus i marítims. El nou èxit d'El Día Gráfico serà l'«Exposició del Arte del Vestir» i el primer «Salón de Creaciones», instituídos per «El Día Gráfico», que es celebraran del 30 de març al 14 d'abril en el Palau núm. 1 de l'Exposició de Montjuïc, o sigui un gran Saló de la Moda. Per facilitar més encara l'èxit d'una cosa que ja el té assegurada, l'anunci a tota pàgina que publica El Día Gráfico anuncia que tots els stands seran gratuïts. Això farà, naturalment, que no n'hi haurà per qui en voldrà, cosa que farà que el Palau núm. 1 es vegi ple com mai no s'havia pogut veure en cap altra ocasió, no solament d'expositors, sinó del públic que hi anirà, pels stands i per les esplèndides festes que s'hi celebraran.

Nosaltres prou que estem rumiant alguna cosa per eclipsar El Día Gráfico, però no sabem pas si ho trobarem. Si els lectors no ens hi ajuden...

PHILIPS
COMPTAT
LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
Rd. UNIVERSITAT.1

CORREU... HI TOTS!

Quim. — Una és vella. L'altra, no.

Gangs. — Ni amb rodes.

Don Joan. — Veus aquell enterro que passa? Doncs és el teu article que va cap al cove.

Un «borrego». — S'aprofita.

Suka. — Només se n'han salvat un parell del naufragi.

Un llegidor. — Es veu que han perdut El Norte.

J. L. — No sabem si ens agrada més o menys perquè no l'hem entès.

Tiger. — Per anuncis al 80555.

Job. — Ens heu acabat la paciència.

Carnestoltes. — És un bon xisto, però... és tan provat!...

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ

Corrés, 414 - Telèfon 30422

Sempre DANIEL'S Corbates GRANDMOND

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

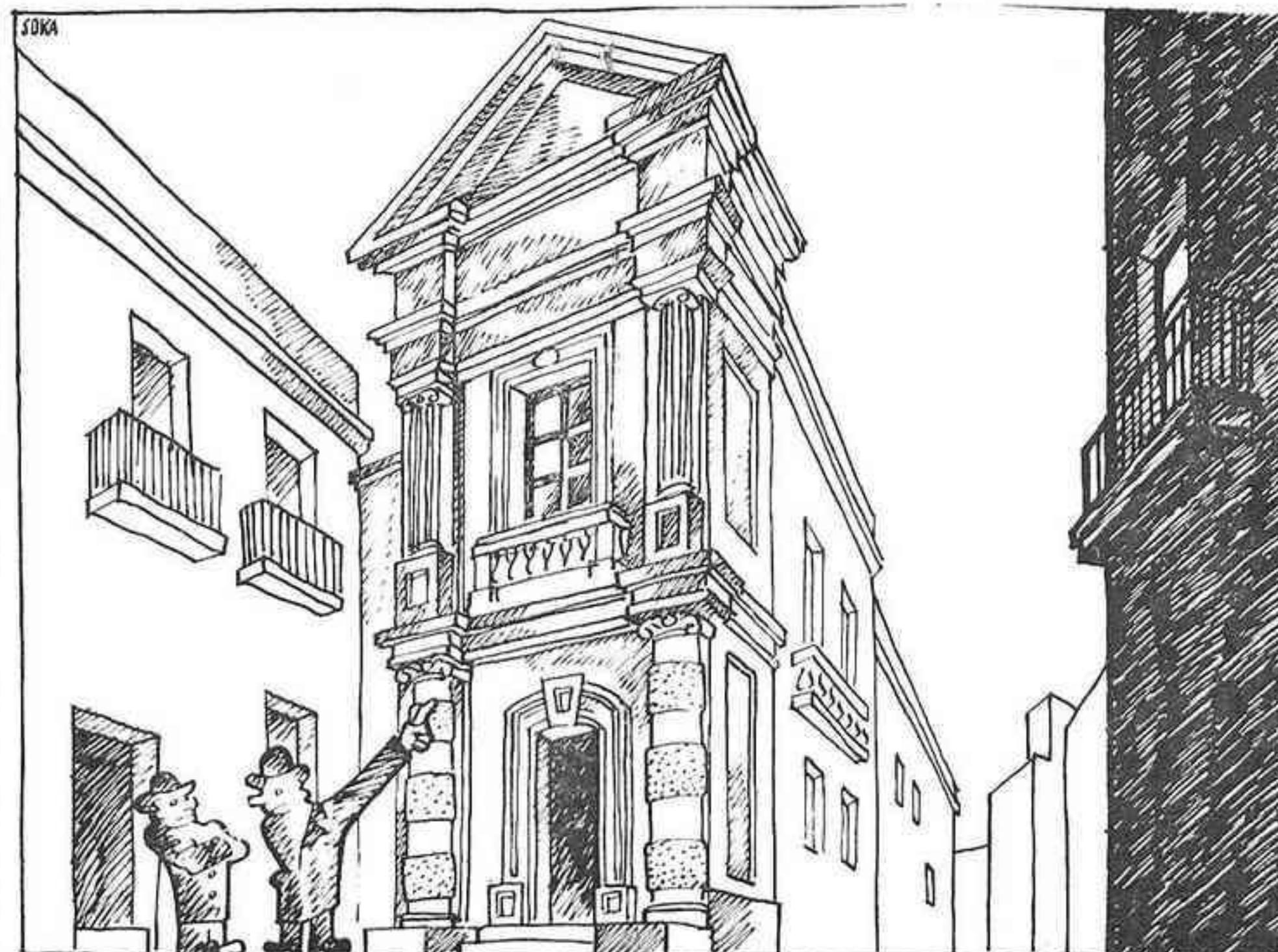
HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

REFREDATS GRIPE
USAT A TEMPS PREVÉ I CURA
CEREBRINO MANDRI
EFICAC I INOFENSIU

SASTRERIA I CAMISERIA DANIEL'S
LA MILLOR INDISCUTIBLEMENT

—Els obligaran a fer-se Agents de Borsa. —Com si diguéssim o la Borsa o la vida.

—I la seva senyora, com està?
—La tinc en estat i em dona molta guerra.

OFERTERS A CARDEDEU

Què és l'ofertes? Es el que té cura de ben enterrar els difunts: avisar el campaner, omplir la fulla del jutjat, fer tractes amb els capellans, presidir l'enterrament, acomiadar el dol, dir un parenostre al cementiri, pagar les despeses i, sobretot, cobrar un bon jornal.

A Cardedeu n'hi ha tres d'oferters, un per cada color polític. El senyor Cluselles, que enterra els de la Lliga; el senyor Marqués, que enterra els de l'Esquerra (sense parenostre, ben entès), i el senyor Puigtuvi, que enterra els radicals, els monàrquics i els de la Ceda. Naturalment, els enterra en castellà. Les seves targetes comercials ho diuen:

FRANCISCO PUIGTUVI MOREU se complace en ofrecer a Vd. sus servicios como ofertero en los enterramientos y pios sufragios para los difuntos

Anys enrera, per una qüestió de faldilles, el rector de Cardedeu va excomunicar el senyor Puigtuvi i li va prohibir que es seguis dedicant a fer de mestre de cerimònies. Ara, però, els radicals estan ja gairebé en gràcia de Déu, i el senyor rector no ha cregut necessari perllongar per més temps la prohibició que pesava sobre el senyor Puigtuvi.

Els llerrouxistes de Cardedeu, tenen, doncs, un ofertor incondicional i ja es poden morir tan aviat com vulguin.

Així sia.

LA MORALITAT A CAL OCLUSTA

La fulla dominical de Pompeia, corresponent al segon diumenge de febrer, s'ocupa del cinema, amb aquella fina vena humorística tan pròpia d'aquesta mena de publicacions.

El cinema de 1934 — diu — no sols no es corregeix d'errors i aberracions morals, sinó que els intensifica i consagra. Augmenten les immoralitats òptiques..., etc.

Immoralitats òptiques? Serà qüestió d'obrir l'ull...

TRILINGUISME

TORNEO PRE-PROMOCIONAL Clasificación

PRIMERA DIVISION PRIMER GRUPO

SEGUNDA DIVISION (Primer grupo) Clasificación

—I això, què és?
—Són títols del Full Oficial, edició catalana.

—Ah!
—Oh, també ho és aquest:

Sagnan succés
—Éssent així, callo!

LA REGLA
SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»
Rebutgeu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte

Verdadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especialistes.

El Be a les fosques

LES ESTRENES

COLISEUM
TELEFONO 18466

QUIEN ES ESTA MUJER?
PRESENTE SIEMPRE INTERESANTE
Y TROPICANERA QUE EL DIRECTOR
DE ESTE FILM PARAMOUNT HA
CONVERTIDO EN UN ARGUMENTO
DE INTERES Y EMOCION IN/U-
PERABLE.

Identidad desconocida
ES UN FILM PARAMOUNT

Es segur que quan es publicuin aquestes ratlles ja no siguera a temps d'anar al Coliseum a veure una pel·lícula magnífica que donaven la setmana passada. Ens referim a *Million dollar legs* (A todo gas, en espanyol). Es una farsa agafada pels cabells, però feta amb un ritme, una gràcia i una fantasia, que us arrossegueu vulgues que no cap aquesta regió irreal de l'humor deslligat en estat pur.

Million dollar legs ens presenta el president i els ministres d'un país imaginari. El president domina els seus ministres, que estan de conspiració permanent, gràcies tan sols a la seva superioritat atlètica. Malgrat que ens fa l'efecte que el film ha estat molt retallat, la sàtira resta viva, picant i colorida.

Quins ministres! Quins conspiradors! Quin president!
Dintre el seu estil, típicament americà — hi trobem totes les resonàncies de l'humor de Mark Twain — *Million dollar legs* és un pur chef-d'œuvre.

CAPITOL

Leslie Howard
Douglas Fairbanks (fill)
Margaret Lindsay

WARNER BROS-FIRST NATIONAL

També donaren al Coliseum, com a base de programa (*Million dollar legs* anava de film de complement!!!), una pel·lícula inspirada en el segrestament del fill de Lindberg.

Diffícilment aquesta mena d'obres, siguin portades al llibre, a la pantalla o a l'escenari, agafen una qualitat especial quan estan basades sobre fets actuals que estan en la memòria de tothom. Per reeixida que sigui l'obra d'art, la seva artificialitat xoca estranyament amb la realitat viva a que es refereix. I, en el millor dels casos, hom pot trobar que no es gaire lícit de muntar un afer comercial aprofitant-se d'un drama de debò.

Consideracions a part, *Un secuestro sensacional* resta un film ben fet i a estones emocionant de debò. Recordem, sobretot, el mo-

AVUI, GRAN EXIT

Metro
Solitaire
Mayer
presenta
CLARK GABLE
WILLIAM POWELL
MYRNA LOY
EN
EL ENEMIGO PUBLICO
EL HOMBRE DE LEYES Y EL HOMBRE SIN LEY Y EL ENTRE AMBOS, UNA MUJER SINCERA.
MARYLAND

ment en què Molly Prentiss, a dalt d'un cotxe atrotinatíssim, voltat per les motos de la policia, torna el fill raptat a Dorotea Wiecek, la mare desconsolada. Aquesta escena, d'elements tan simples, tan materials (la figura humana no hi juga per res) és molt més commovedora que tot el patetisme artístic de la «vedette».

Si el dir d'un film que és el millor de l'any no fos desacreditat-lo de manera irremediable pel mal ús que ha fet d'aquesta qualificació la propaganda, diríem que *Viva Villa!* és el film millor d'aquest any, és a dir, del que va de temporada. Però no ho direm perquè és massa bo per dir-ho. Es un film tan bo us us arriben a admirar que hagi diguésim, la novel·la de la història diguésim la novel·la de la història de Pancho Villa o la història de la novel·la de la revolució mexicana contra el dictador Porfirio Díaz. Es la biografia novel·lada i idealitzada del famós bandoler que Madero va portar pel bon camí per aconseguir l'alliberament del poble mexicà. El film és d'una força fantàstica, d'una fotografia magnífica i d'un ritme engrescador. Hi veiem com els dorados, o sigui la gent del camp, desfan les tropes del dictador per posar a la presidència un home exemplar com Francisco Madero, massa auster potser, al qual anomenaven el «Cristo Loco», i com després, quan les tropes, que semblava que estaven del seu costat, l'assassinaven. Pancho Villa, amb els seus dorados, les desfà altre cop en una allau venjativa que fa esfereir, fa menjar de vi en viu per les formigues el general assassí i promulga la llei de tornada de les terres als pagesos que Madero no havia pogut arribar a posar en vigor, i després, quan se'n va a casa, és assassinat des d'una finestra per uns que havien estat al costat de Madero; però trobaven que Villa n'havia fet massa. Naturalment que no tot el que hi ha en el film són coses que hagin succeït en detall, però la intenció de la lliçó històrica és la mateixa, i això és una de les coses que fa gran el film. Això, al costat de la fotografia, la direcció i, sobre tot, la interpretació.

La interpretació de Wallace Beery, sobre tot, és una cosa que sorprèn precisament perquè semblava impossible trobar un Wallace Beery més bo que el Wallace Beery que ja coneixiem. Doncs bé; encara era possible, i fent de Pancho Villa ens ho ha demostrat.

La interpretació de Wallace Beery, sobre tot, és una cosa que sorprèn precisament perquè semblava impossible trobar un Wallace Beery més bo que el Wallace Beery que ja coneixiem. Doncs bé; encara era possible, i fent de Pancho Villa ens ho ha demostrat.

La interpretació de Wallace Beery, sobre tot, és una cosa que sorprèn precisament perquè semblava impossible trobar un Wallace Beery més bo que el Wallace Beery que ja coneixiem. Doncs bé; encara era possible, i fent de Pancho Villa ens ho ha demostrat.

Saló Catalunya

Tots els dies, gran èxit

IMPERIO ARGENTINA
MIGUEL LIGERO
El novio de mamá
Direcció FLOPIAN REY

Comicitat - Alegria - Ben humor

Una cosa curiosa d'aquest film, és que estant acostumats a que la gent que surt en els films bons parlin en anglès i els que surten en els films dolents parlin en espanyol, o que els films bons es malmetin doblant-los, en *Viva Villa!* us arriba a fer l'efecte que era parlat en espanyol de Mèxic i que el doblaren — naturalment, d'una manera insuperable — en anglès, perquè us fa estrany que uns tipus mexicans tan reals no parlin mexicà. Això demostra encara el bo que és el film, perquè com a aquells retrats tan bons, no li falta més que parlar en la llengua del país.

Sobretot no us deixeu perdre *Viva Villa!* El projecten a l'Urquinaona; no ho oblideu. I no oblideu que dividres que ve ja el volen treure del programa.

Al mateix Urquinaona projecten un Noticiari Fox, en el qual es veu la botadura del vaixell «Artabo», que és el que ha de servir al capità Iglesias per navegar per l'A-

WALLACE BEERY
JOY WRAY
VIVA VILLA
Metro
Solitaire
Mayer
presenta

UN VERITABLE TRIOMF DEL CINEMA.
Una epopeia del poble Mexicà

mazonas. La botadura és una de les botadures més xiroies que s'han vist. Sembla talment una botadura de pèl. Abans que el vaixell se'n vagi cap a mar, se senten els comentaris. Una veu diu, per exemple:
— Es la primera vez que asisto a una botadura.
I quan ja se'n hi va tothom, com si fos una criatura, va exclamant:
— ¡Muy bien! ¡Muuuy bieeen! ¡Pero que muuuy bieeeen!

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5.-Tel. 21966
Tarda: 3'30, 5'30 i 7'30 (contínua) Nit, a les 10.
Tots els dies, gran èxit de
WILLIAM POWELL,
CLARK GABLE i
MYRNA LOY, en
EL ENEMIGO PÚBLICO N.º 1
Noticiari Bavaria Films
DIBUIXOS
Butaca: 2'20; a les 7.30 1'65

Al Tivoli projecten un film de Louis Trenker, l'alpinista tirolès. Es titula *El hijo perdido*, com es podria titular *El padre perdido*. El títol, però, és per despistar fent creure que és un film sentimental i carinell i així sorprendre més agradablement el que el veu. Nosaltres, però, trobem que no hi trua cap necessitat d'aquest truc, perquè és un film molt ben fet, sobretot en les escenes d'exterior al Tirol. Les que són fetes a l'estudi ja no ens convenen tant, sobretot posades al costat de les altres, que no creiem que les necessitem per aparèixer millors.

A remarcar unes magnífiques escenes de muntanya i una mena d'aquarel·la Patum de Berga, que fa rodar el cap de l'efecte que fa. Es un espectacle que no hi ha cap número de revista que l'iguali.
Un bon film més per les escenes que per l'argument, encara que aquest és molt millor que el de molts dels films que aplaudim.

La codícia del oro és un altre film de muntanya i el projectaven al Metropol. Serveix per demostrar que en els països on no hi ha or, val més fer-hi carretes que no pas cercar-ne (d'or). Es la història d'un negoci desgraciat que té tot l'aspecte d'una estafada. El film no ho és, però tampoc no mata. Amb tot hi ha unes bones escenes d'interior i algunes, encara que poques afortunadament, molt mediocres, d'estudi. En realitat, és un documental del país amb un argument llarg.

Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 7968
PUBLIC CINEMA
Sessió contínua 3 tarda a 1 matí
Seient i pesseta

Reportatges d'actualidad Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

Dama de Cabaret és el film de complement, o era, del Metropol. Com el títol indica, es tracta d'una noia de cabaret, que és tota una senyora decent i que després de passar-ne de molt crespes es casa amb l'home que estima.
Hi ha algunes escenes molt bones i en general és distret, encara que potser massa sentimental.

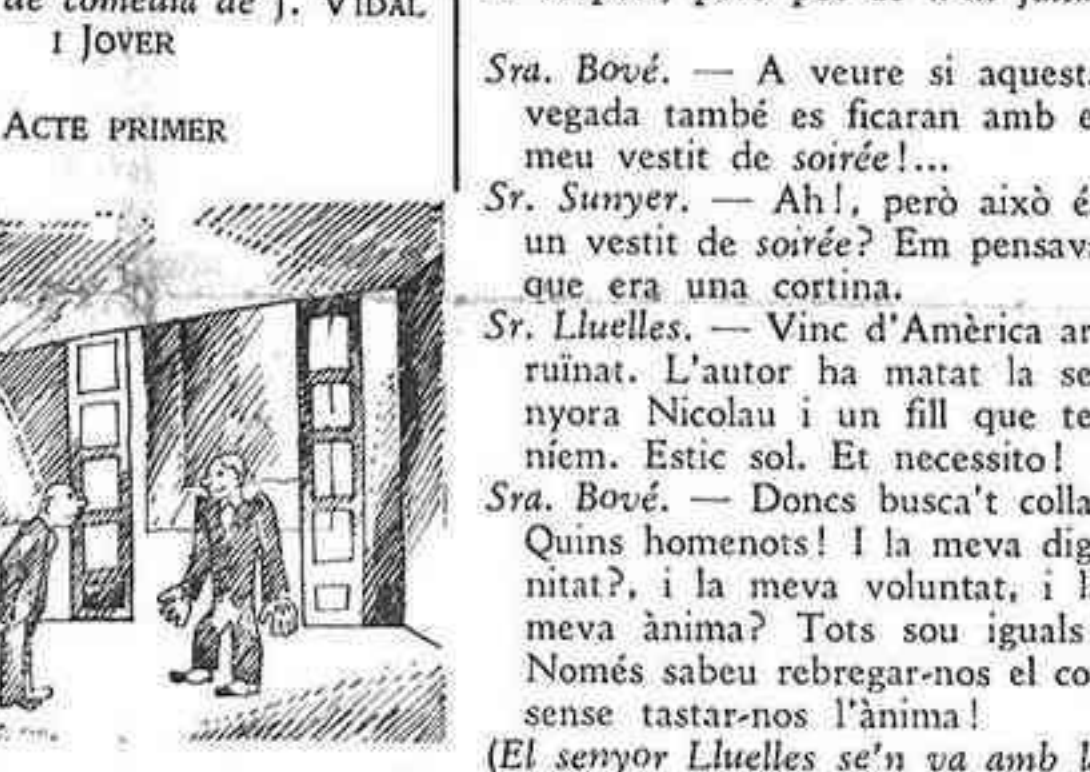
Pelirrojo, el film tret de *Poil de Carotte*, el llibre de Jules Renard, és un film de Julien Duvivier, bo com tots els d'aquest director, que

ACTUALIDADES
Sessió contínua de 3 tarda a 1 matí.
De 3 a 9 tarda
Noticiari Fox Mundial
Còrdoa (documental)
Irlanda o Reventar
Llengües viperines
Euritmia
A més, de 9 a 11 matí
El Creuer Groc
(projectant-se tota sencera)
Seient únic: UNA pesseta

MOLT BEE!

Teatre Poliorama i d'ELBENEGRE

“Necessitem senyoreta Oest”
Tres actes de comèdia de J. VIDAL i JOVER

El decorat representa la torre de «L'Huracà», lleugerament apedagada. Ara hi viuen la senyora Nicolau, el senyor Lluelles i la seva cunyada

Sra. Nicolau. — Ho veu, senyor Lluelles, com se sacrificat-me, jo? No faig com aquell orgullós de Martori, que la gent ja no sap si fa comèdia amb nosaltres o dobles a la «Metro». Apa, enllestim aquesta esceneta, que m'he de morir en el primer entreacte.

Sr. Lluelles. — Doncs miri: faci mutis de seguida, que com més curta sigui la seva intervenció més li agrairà el públic el seu sacrifici.

Sra. Nicolau. — No m'ho dirà dues vegades. (Fent mutis.) Volen res per Madrid? (Se'n va. Cap a Madrid, naturalment.)
Telé

ENTREACTE PRIMER

Els nous estadanis de la casa de «L'Huracà» no han pogut sostreure's a l'ambient de corrupció que va deixar-hi aquell comèdia i el senyor Lluelles s'ha proposat amb la seva cunyada posant-la en estat lamentable. El còmic i músic senyor Estivill s'encarrega de posar-hi solja i s'hi casa. Abans però d'acabar

Tableau!, ai, telé
ENTREACTE SEGON

Durant el segon i el tercer acte transcorren cinc anys llargs. El públic els aprofita per dir mal de l'obra i fer comparacions amb «Els Homes Forts». Tant si es parla d'aquesta com d'aquella, l'altra sempre és pitjor. Finalment — tot arriba — puja el Telé

ACTE TERCER

Sra. Fremont. — On va, senyor Lluelles, tan adalera?

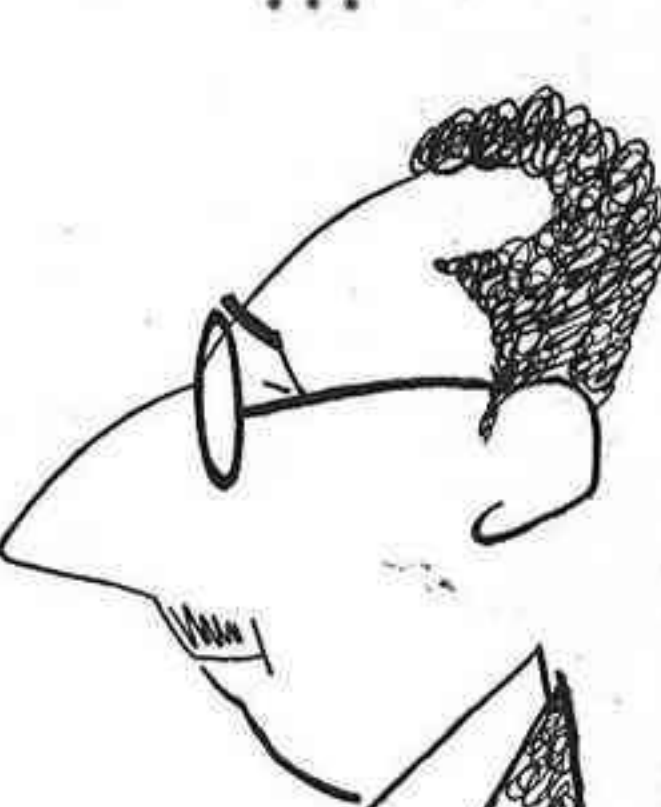
La tortuga. — Com es riuen de mi! Vetaci tot el que en trec de la meua línia aerodinàmica!

culpa. I, no obstant, no us hi avorriu, cosa que encara és pitjor.
Un film dels que s'han d'evitar. I, no obstant, també el projectaven al Maryland.

La señorita de los cuentos de Hoffmann és un film d'Anny Ondra i amb això ja està dit tot, entre altres coses, que no fa por com els contes d'Hoffmann, amb els quals no hi té res a veure. Si Anny Ondra té prous diners per fer-se filmar, el públic no hi té cap

Al Catalunya hi hem vist *La portera de la fàbrica*, que és un melodrama que havien fet molt als teatres de melodrama de finals i principis de segle. Es d'aquells de pares i mares i de fills que no els coneixen i de criminals empedernits i rics, i de pobres dones pobres, honrades i perseguides.
Al Capítol s'han acabat ja les tres setmanes de *Dolorosa* i *La Dolorosa* i tot. Afortunadament ha vingut la Quaresma, que és temps de penitència.

No es podrà dir que no hi hagi afició al teatre. Almenys, per part dels comedians. En el que va de temporada, hem vist al Coliseum Pompeia, de Gràcia, les companyies següents:
Artis-Enriqueta Torres. (I hi van perdre diners.)
Navarro Costabella-Torres-Torrens. (I hi van perdre diners.)
Vila-Davi. (I hi han perdut diners.)
I ara, qui s'afaita?
S'afaita el senyor Ramon Caralt, que també ha anat al Pompeia a deixar el seu óbol.

J. Vidal i Jover, autor de «La Senyoreta Oest», estrenada al «Poliorama»

Sr. Lluelles. — No vull veure el final. Me'n torno cap a Amèrica.
Sra. Fremont. — Doncs jo em quedo. No voldria morir-me sense saber com acaben la senyora Bové i el senyor Estivill.

Sr. Vidal i Jover (entre bastidors). — Això és el que voldria saber jo! Ho farem acabar per unes mans innocents. (Fa sortir la nena Ferrándiz — de l'equip del «Palace» — arrossegant el senyor

Estivill, que va tot enfarinat.)
Nena Ferrándiz. — Avia! Avia! Mira quin papà tinc tan preciós!
El públic. — Creu-t'ho!
Telé

EPÍLEG

— Què us ha semblat *La Senyoreta Oest*?
— Que no és la senyoreta que necessitaven.
— Així...?
— Aviat hauran de tornar a posar aquell anunci a *La Vanguardia*.
— Quin?
— «Necessitem senyoreta...»
— A veure si tindran més sort.
— Déu ho faci!
— I l'àngel bo.
— I.
— A.

CORBATES GRANDMOND
Jamai superades

Aquests crítics!
A Vidal-Jové, per la seva comèdia *La senyoreta Oest*, li han retret, sobretot, d'haver volgut fer una obra cínica. «El cinisme ja no es porta... està passat de moda... ara la gent volen sinceritat», etc. Bé.
Després de tirar-li tot això en cara, s'adonen que la comèdia, a estones, i sobretot a l'acabament, es torna sentimental. Sembla que li haurien d'agrair, oi? Doncs, no, senyors! «Sentimentalisme!... On s'és vist?... Un còmic que no és ni cínic!...», etc.

Realment, aquests crítics no sabem pas què volen.
Es a dir, si que ho sabem: volen anar... al cinema.

RESTAURANT «GLACIER»
POLLASTRO ALLO SPIEDO
BOTA MAGICA 30 ANYS
VISITEU EL RESTAURANT DE MODA «GLACIER»
RAMBLA DEL MIG, 19 PLÇA FRANCESC MACIÀ, 3
TELÈFON 22503 BARCELONA

Els periodistes encarregats de vendre fum en les respectives pàgines teatrals (secció de rumors, de projectes, etc.), no saben pas com fer-s'ho per trobar una mica de tema que els permeti omplir quatre quartilles. El de *L'Instant* ha resolt el problema donant les notícies en quatre temps i és estragant-les com si fossin «chewing-gum».

Per exemple: suposem que el redactor de *L'Instant* vol informar els seus lectors de que el mestre Morera no té la intenció de fer res per al teatre. Sembla senzill, això, oi? Doncs, mireu com va:

- El mestre Morera...
- Recordeu? Morera, el mestre...
- L'autor il·lustre...
- Illustre autor...
- De...
- De què?
- Doncs, de...
- De Don Joan de Serrallonga.
- Recordeu?... Don Joan...
- de Serra...
- llonga.
- Doncs, com deiem, el mestre Morera, no té la intenció, quines intencions!
- No té la intenció d'escriure res.
- Res?
- Res!
- Per al teatre.
- Lamentable, oi?
- I tant!
- Ves!...
- Sí, sí...
- Què hi farem!

El de *La Publicitat*, en canvi, ha trobat un altre truc: quin títol tindrà l'obra que en Sagarra ha d'estrenar al Poliorama?

Ah!, Déu meu, quin títol tindrà?
La Florista de la Rambla?
No. El títol és d'en Roure.
La Rambla de les Flors?
No. Es d'en Pitarra.
Flor de la Rambla?
Tampoc.
Floristes ramblistes? Rambla florista? Florida Rambla? Rambla de les Flors? La Rambla de les Floristes? Floristes ramblejadors? La Rambla i la florista? La florista i la Rambla?

Tampoc! Tampoc!!! Tampoc!!!
Aleshores?...
Que en diguin *La Rambla de Sant Josep* i que ens deixin tranquils d'una vegada!

Decididament, la companyia del Poliorama és molt dolenta. Molt dolenta, molt dolenta!
Sobre aquest punt, almenys, totes les unanimitats són perennes.

Biberon RILLO

L'únic que sense bullir-se permet una neteja absoluta

Venda en Farmàcies i Ortopèdies

Dipòsit general **A. LORAN**

P. Urquinaona, 2.-BARCELONA

Hi està d'acord el públic, la crítica, els autors... i els mateixos actors.

Tan dolenta és la companyia del Poliorama, que es mereix de sobres la subvenció. I no pas de 80.000 pessetes, sinó fins i tot de 160.000.

A condició de que no fessin comèdia, ben entès!

Creacions **DANIEL'S**

Corbates **GRANDMOND**

La companyia d'en Santpere se'n va a València. Treballaran al «Nosre Teatre», o sigui el teatre «re-chional».

Santpere i els seus, però, faran comèdia en castellà.

De manera que els valencians no notaran la diferència. Creuran que el teatre «re-chional» continua...

SALA PARÉS

EXPOSICIONS DE PINTURES

Rafael Llimona i Lleó Solà

D'ESCULTURES

J. CLARÀ

La Gatzara Cinematogràfica

Com que mai badem, varem anunciar pel dijous de la setmana passada el ball de la «Gatzara Cinematogràfica», que, de fet, s'ha de celebrar demà al «Gran Price».

De totes maneres, el prestigi d'EL BE NEGRE és tan enorme, que n'hi va haver prou amb la nostra falsa informació perquè la sala del «Price» s'omplís de gom a gom. L'autoritat hagué d'intervenir i calgué organitzar cuita-corrents un ball qualsevol per a calmar els ànims de la multitud.

Ara imagineu-vos que passarà demà, dijous, que el ball de la «Gatzara Cinematogràfica» es celebra de debò! No n'hi haurà per qui en voldrà. Hi ha gent que ja fa cua a les portes del «Price».

Es comprèn. Ocasions d'aquestes en passen una l'any, i gràcies. Si enguany n'han passat gairebé dues, ha estat gràcies a EL BE NEGRE.

Corbates **GRANDMOND**

Elegància incomparable

DANIEL'S

Llegiu cada setmana

El Be Negre

—I tu, de què vas? De fantasma?

—No; vaig d'Estatut de Premsa.

DESPRES DEL PLEBISCIT

—Oh, Fritz, quina rebuda tan kolossal han fet a Hitler!

Dels balcons li tiraven flors...

—I ca serien flors da Saar!

orelles esgarrriades

L'humor a Valladolid

El Norte de Castilla no és sols famós per la brillantor que li aporten els articles del senyor Royo Villanova. En la secció d'anunci del seu número del 21 de febrer, hi trobem el següent:

CONEJOS gigantes España, para padres, a diez pesetas, y al detalle a tres pesetas cada uno; cerdos York Shire, de tres meses, a 100 pesetas; dos hembras de quince meses y un semental; dos potros de tres años, motor aceite pesado 30-40 H-P, para riegos.

Aquests padres als quals els fan preus especials, deuen ésser de la Companyia de Jesús. I aquests poltres que van amb motor deuen ésser uns cavalls que es porten l'oli... pesat.

Un altre anunci del mateix número d'El Norte de Castilla:

SE OFRECE señora de buena edad y condiciones para señor solo o sacerdote. Informes, plaza de la Universidad, 18, segundo.

Aquesta distinció entre els senyors i els capellans la trobem impropia d'un diari que pretén defensar la religió i la família.

Patriotisme i comerç

En el darrer número de Comercio y Navegación, òrgan oficial de la Cambra de Comerç, apareix un anunci de la «Cámara de Comercio y Italo Española», en el qual canta les extraordinàries gangues que reporta el fer-se soci d'aquesta entitat, sobretot:

Entrar en relación con los importadores y exportadores italianos. Usufruir completamente gratis de los innumerables servicios que la Cámara de Comercio efectúa. Hacer obra de verdadero patriotismo.

Això de fer obra de patriotisme amb h, fins ara estava reservat al senyor Pich i Pon.

El «vendaval»

La primera pàgina de L'Instant del dia 26 de febrer estava particularment dedicada al temporal de vent d'aquells dies. Ja ho anunciava un gran títol a tres columnes:

EFFECTES DEL VENDAVAL

Poc després, trobarem:

Una alarma al mercat de la «Revolució»

Al mercat anomenat de «La Revolució», Gràcia, el vet també ha fe, avui aques matí, de les seves.

Es comprèn que al mercat s'alarmessin en veure que el vent s'enduuia totes les T. ras.

Voluntaris per força

El Día Gráfico de dimecres passat publicava una foto d'un grup de feixistes italians en actitud heroica. El peu de la fotografia, deia:

Los voluntarios catalanes que van a Abisinia, despiertan el entusiasmo de la multitud.

En Marius Aguilar ha confós l'Abisinia amb l'Uruguai...

Els bells anuncis

De La Vanguardia:

Coliseo Pompeya: Tarde 3'30 Quimet, 1, rei de Xauxa, a las 6 y 10'15 «Lili vol viure de Aragón», «Los clavetes» y «La Dolorosa».

Si Lili vol viure d'Aragó, les passarà molt negres, a no ésser que s'entengui amb el senyor Marraco.

A can Pich...

De la secció taurina de El Dia Gráfico:

Decididamente: «nada hay nuevo bajo el sol» como dijo Salomón en latín hace un rato largo en el Eclesiastés.

I als crítics taurins, no hi ha manera de que els agafi un toro?

Es natural

De L'Instant del dia 26 del passat febrer:

Aquest matí, a les onze, es barrallaren al carrer de Vista Alegre, davant el número 17, el carreter d'una fàbrica de servir del carrer de la Riereta, anomenat Agustí Burillo Candela, de 30 anys, i el xofer del camió de l'ebanisteria de Joan Tugas, del mateix carrer de Vista Alegre, anomenat Miquel Marín Gómez, de 27 anys.

Xofer i carreter feia temps que y.ò:mentf'v'emien mof da mtrath

Si ja feia temps que y.òmentf'v'emien mof da mtrath no és estrany que acabessin barallant-se.

No està prohibit?

La Publicitat de dissabte, publicava un anunci que comença així:

GUMBAU ENSENYA

Brut!!

Una desgràcia mai no ve sola

La Publicitat de diumenge publicava un telegrama de Sant Sebastià referent a la possible pèrdua d'un vaixell d'aquella matrícula. El títol feia així:

Es perden les esperances de salvar el vaixell «Baluria»

Després començava el telegrama:

Sant Sebastià, 2.—A darrera hora hi ha molt poques esperances de trobar el vaixell «Belusia», desaparegut el dia 19.

I més avall seguieix:

S'han perdut les esperances que el «Beluria» es trobi encara capejant el temporal.

«Baluria»? «Belusia»? «Beluria»? Hi trobem a faltar el «Balusia». Es que també es dona per perdut?

GRANJA ROYAL

Gran èxit de la formidable

Crazy Boys Orchestra

Als tes i sortides de

Teatre

De 10 a 12 nit

SEXTET TOLDRA

«Reinaré en España...»

I Gil Robles la salvarà, pesi a qui pesi

Madrid, 3 (de matí). — Atabalats pels aplaudiments i ovacions constants i dempeus que constantment acompanyaven els períodes de la conferència que acaba de donar el senyor Gil Robles al Círculo de la Unión Mercantil i que ens havien privat de sentir el començament i el final dels paràgrafs, hem anat a trobar-lo en acabar i quan es dirigia a casa seva, preguntant-li que es deixés robar una mica del seu merescut descans perquè nosaltres poguéssim donar als nostres lectors unes quantes idees clares i precises sobre els plans que els havien de salvar.

—Pero si yo hablé para España y su periódico sale en Cataluña.

—Precisament. Catalunya, des que vostè va visitar-la, és més espanyola que mai i és per això que demana el seu adveniment al poder perquè pugui posar en projecte els salvadors plans que ara ha d'exposar des de l'oposició.

—Cataluña, pues, quiere ser salvada?

—Ja ho crec que ho vol! Però no la hi dieix. No ha sentit per ràdio els aplaudiments?

—No por radio; los he oído de viva voz.

—Ai, té raó que vostè hi assistí a la seva conferència. Sóc jo que els he sentit per ràdio.

—¿Y qué le han parecido?

—De chupén, com diuen vostès.

—¡Olé! Así se entienden los pueblos y así se puede hacer obra grande, patriótica y benéfica. Verá usted. Nosotros vamos a salvar a España, buscando el remedio

«Con la República, en cambio, se ha llegado a la situación actual, en la que, sin recargar las cifras, el déficit es de seiscientos millones, cuando la tributación sobre las clases productoras ha llegado a un límite insostenible, y el paro obreiro, que es una plaga mundial, presenta terrible aspecto.

—Veu? Vostè hi toca.

—Ya lo sé; es urgente implantar economías y gastar dinero para resolver el paro. Así todo se compagina. En el Presupuesto actual podemos ahorrar 200 millones; de la contratación de moneda corresponden al Estado cien millones, que son trescientos, y todavía podría emitirse deuda. Pero todavía podrían hacerse otras cosas, si esto fuese poco, por ejemplo darlo en primas a las empresas privadas, para que la gente empleara en ellas el dinero que tiene en cuentas corrientes en los bancos lo sacase.

—Molt bé.

—Y apretar en el impuesto sobre la renta.

—Més bé encara; fort!

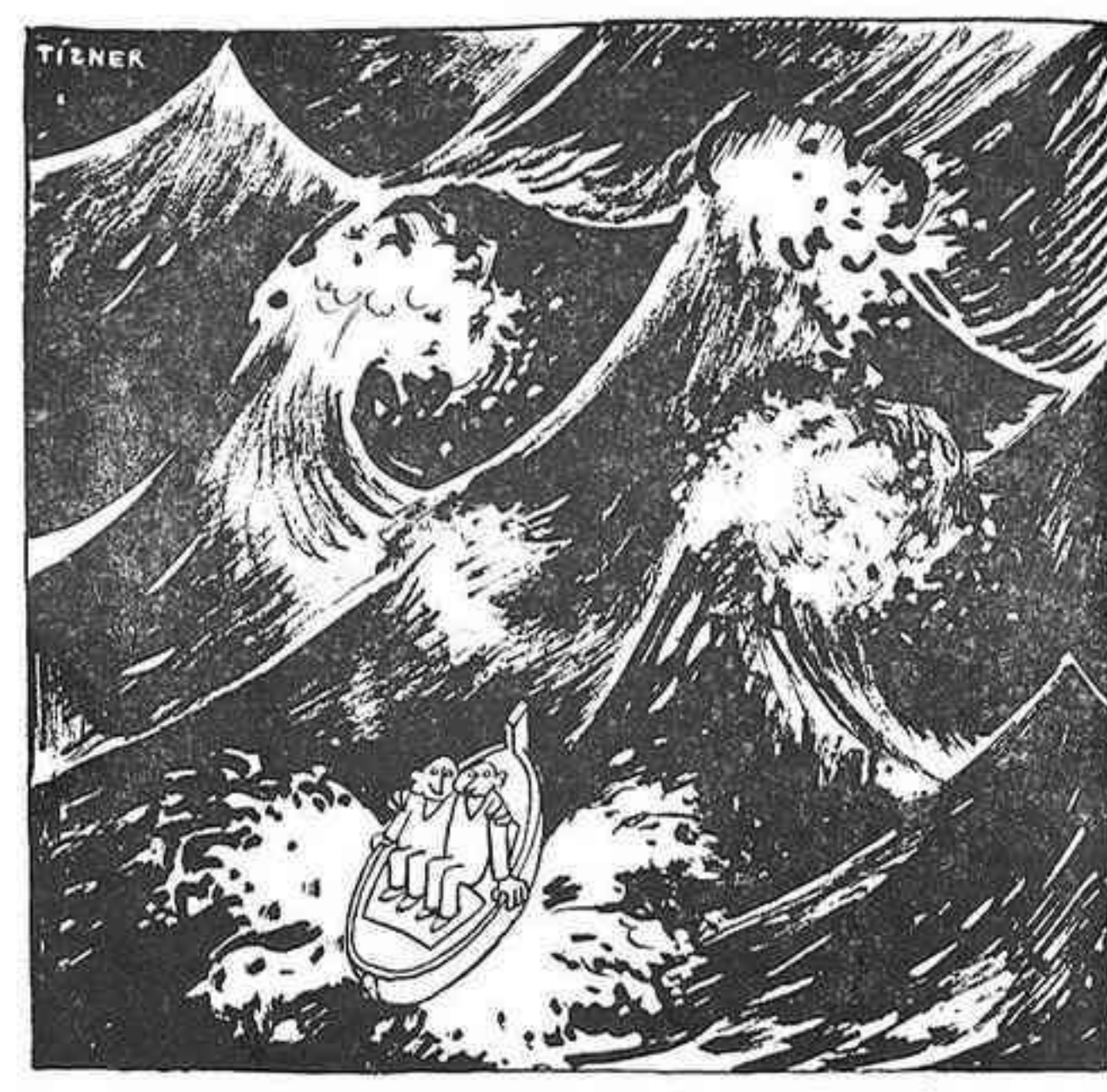
—Y hacer que lo que ahora se importa del extranjero se fabrique aquí.

—Encara més bé; sí, senyor, i que el que ara s'exporta, es consumeixi ací.

—¡Eso! Usted pone el dedo en la llaga, joven. Y compraremos los paños al extranjero, que serán más baratos.

—Però aleshores, si els compram a l'estranger, els importaran, no?

—No, señor; lo que haremos es cinchar a los fabricantes catalanes. Eso es.

—I per què dimoni deuen dir-ne la «inmensa llanura»?

Història d'Espanya

tes bien démosos prisa para llegar a las celestiales moradas, en donde gozaremos de una vida eterna, y esa colmada de interminables delicias.»

Asombráronse de aquel heroísmo los verdugos que los azotaban y se apresuraron a referirlo a Daciano. Temeroso éste de quedar muy mal parado con la constancia y heroísmo de esos niños, mandó que fuesen degollados secretamente. El lugar del martirio llegó, sin embargo, a conocimiento de los cristianos, quienes recogieron las cabezas y cuerpos de los santos niños y los sepultaron en el mismo lugar del martirio. Las preciosas reliquias de los santos Justo y Pastor se veneran en Alcalá de Henares.

de los visigodos? — Tres siglos. Reinando don Rodrigo fué invadida España por los árabes, que derrotaron a los godos en la batalla del Guadalete o de la Janda (711 después de Jesucristo).

LECTURA 6.ª

Martino de san Hermenegildo

Estando en la cárcel el santo mozo, comenzó a tener en poco el reino de la tierra y a desear mucho el del cielo; y para alcanzarlo, no contentándose con las prisiones y penas que sufría, se vistió del cilicio, haciendo continua oración al Señor, suplicándole que le diese esfuerzo para pasar con alegría aquellas persecuciones y trabajos que padecía, menospreciando la gloria vana y transitoria del mundo, con ánimo igual al conocimiento que El le había dado de cuán nada era todo lo que había perdido y su padre le había podido quitar.

LECCION 6.ª

LOS BÁRBAROS. DOMINACIÓN VISIGODA

38. ¿Quiénes eran los bárbaros? — Pueblos del norte de Europa que invadieron el imperio romano en el siglo V de nuestra era.

39. ¿Cuáles de entre estos pueblos vinieron a España? — Los suevos, que se establecieron en Galicia; los vándalos, que se instalaron en Andalucía; y los alanos, que se fijaron en Extremadura y Portugal.

40. ¿Qué hicieron en España? — Lo destruyeron y asolaron todo a su paso, arruinando el poder romano.

41. ¿Duró mucho su permanencia en España? — No, fueron echados al África o sometidos por otros bárbaros de costumbres más suaves, los visigodos.

42. ¿Qué hicieron los visigodos? — Entraron en España al mando de Ataúlfo en el año 414, dieron fin a la dominación romana y fundaron la monarquía visigoda.

43. ¿Qué religión profesaban los visigodos? — El arrianismo, que negaba la naturaleza divina de Jesucristo. Como los españoles eran en su totalidad católicos, la herejía de los vencedores produjo desastrosos efectos en la vida de aquéllos.

44. ¿Cuándo abrazaron el Catolicismo los visigodos? — A fines del siglo VI reinando Recaredo, hermano de san Hermenegildo. Poco se tardó desde entonces en llegar a la unión completa de vencedores y vencidos; en este periodo de esplendor de la monarquía visigoda, brillaron los varones ilustres san Leandro y san Isidoro.

45. ¿Duró mucho la dominación

Quando el padre supo lo que había pasado al obispo con su hijo, salió de sí, y arrebatado de saña y furor, envió sus soldados y ministros para que allí donde estaba le matasen, y así se hizo; porque entrando en la cárcel le dieron un golpe con un hacha en su santo cerebro, y le quitaron la vida corporal que el mismo santo con tanta constancia había menospreciado. Mas, para mostrar la gloria de su martirio, hizo Dios algunos milagros, porque en el silencio de la noche se oyó una música celestial sobre el cuerpo del rey y santo mártir; que por serlo fué verdaderamente rey. — P. Rivaldeira.

CAMISES ALTA NOVETAT

ASSORTIT MÀXIM

SEMPRE DANIEL'S

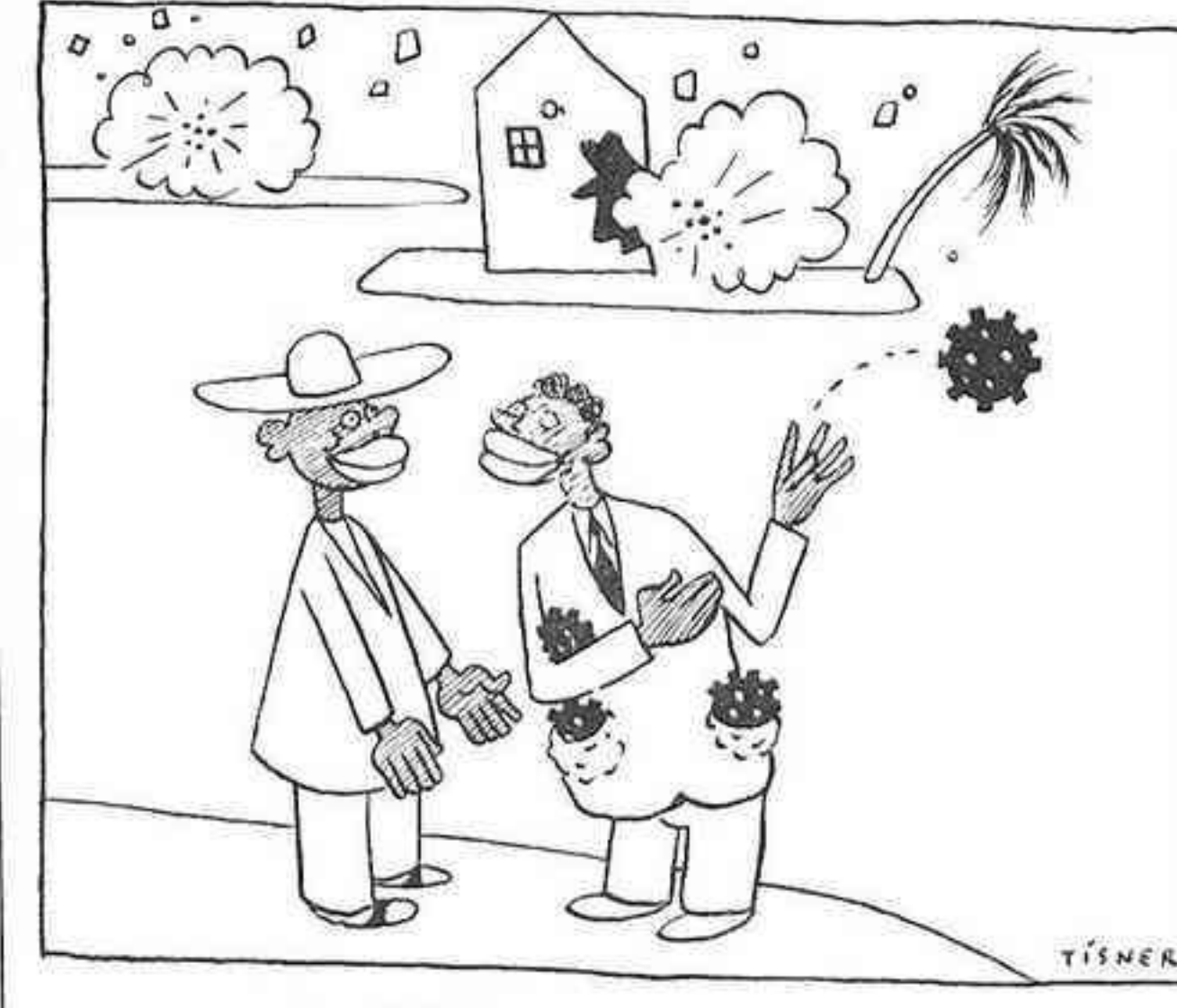
NOVA URBANITZACIO (FINCA TORRE DEL BARÓ)

Quaranta milions de pams quadrats de terreny dintre el terme municipal de Barcelona es dividiran en **SOLARS** per a la construcció de Cases, Xalets, al comptat i a terminis de 10 a 20 anys. En inaugurar aquesta Urbanització donem com a **REGAL**

200 solars a 10 cèntims el pam quadrat

lliure de despeses d'escriptura i plans

Despa X: Cortes Catalanes, 602, 4rt - Telèfon 2'E09

A CUBA

—I què, què és de la teva vida?

—Sí, mira, vaig tirant.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits a quinelles pels asos de la pala.

CAMISERIA I SASTRERIA

ULTRAMODERNA. **DANIEL'S**

RAMBLA CATALUNYA, 13